

Vianoce

Tak ako v predošlých rokoch, ani tento rok nás neobíde krásny čas Vianoc. Sneh nás ako na parádu prekvapil presne v prvý decembrový deň. Spoza okien sme mohli pozorovať veľké biele chumáče, ktoré zahálili nielen okolie našej školy, ale aj celé Piešťany. Tešili sa z toho všetci ľudia a „najmä“ študenti z internátu, ktorých každé ráno budí hrmot lopaty, ktorou pán školník odhrňa sneh z chodníka.

O pár dní od prvej snehovej nádielky nás navštívil Mikuláš. Či už mladší alebo tí starší, všetci sa tešia na sladké prekvapenia, ktoré si nájdú vo vyčistených čižmách. A opäť sa budeme báť postaviť na váhu... ☺

Snáď biela snehová prikrývka vydrží až do vianočného Gastra. Všetci študenti aj pracovníci školy sa podieľajú na úspechu tejto akcie. Dvere sú otvorené každému a určite majú všetci z toho obrovský zážitok. Výrobky študentov, vyzdobené stoly, zručnosti či rôzne strediská vyžadujú veľkú námahu, množstvo práce a zodpovednosti.

Po týchto dňoch sa môžeme veselo tešiť na príchod Ježiška. Vianočný stromček, typické rozprávky, koledy navodzujú atmosféru Vianoc. Vôňa medovníkov, kapustnice, kapra so zemiakovým šalátom je to „pravé vianočné“, na čo sa môžeme všetci tešiť. Na zvyky pri štedrovečernom stole nezabudne žiadna rodina. Tými najčastejšími sú hádzanie orechov do kútov izby, krájanie jablka, prestieranie pre nečakaného host'a a cesnak s medom. Šupiny v peňaženke z kapra by mali prinášať bohatstvo.

Vianoce sú taktiež spojené s prázdninami, vďaka ktorým si všetci oddýchneme.

V tento čas vládne v rodinách na celom svete pokojná atmosféra.

Týmto Vám prajeme pokojné prežitie Vianočných sviatkov v kruhu rodiny a želáme Vám veľa šťastia a úspechov do nového roku 2011!

Noisecut

Po dlhom čase (ak nie po prvýkrát) sa na slovenskej hudobnej scéne zjavil taký nápaditý, originálny a iný projekt, až je škoda, že vďaka úbohému vkusu slovenského mainstreamového poslucháča sa s takmer absolútnou istotou vyhne väčšínovému záujmu a ostane aj naďalej len elementom kvalitného slovenského hudobného undergroundu, ktorý je nie príliš rozsiahly.

Noisecut hrajú electro-pop, ale škatuľkovať ich iba v rámci tohto štýlu by bol hriech. Ich hudba intenzívne koketuje s trip-hopom, jazzom, rockom, dance-popom a drum 'n' bassom. Napriek rozsiahlosti hudobných prúdov a inšpirácií pôsobí ich tvorba kompaktne a je jednoznačne rozpoznateľná. Speváčka Bet-Maj Sepja (vlastným menom Bety Majerníková) nemá žiadny úžasne 5-oktávový hlas, napriek tomu vďaka nemu vkladá do svojho prejavu množstvo charizmy a spev je brilantne precítený. Hravo ním prechádza od ponurých melancholických tónov

k hravým pasážam. Za texty je taktiež zodpovedná speváčka a „frontwoman“ kapely. Ako ona sama vraví, písanie textov jej trvá dlho. Konečný výsledok však pôsobí úplne opačným dojmom. Slová sa prirodzene odvíjajú a nadväzujú jedno na druhé. Texty obsahujú premyslené rýmy a slovné hračky, sú výpoveďou inteligentného vnímavého mestského človeka. Speváčke - textárke nejde uprieť talent pre obrazotvornosť, vnášanie intimity a lyrického nádychu do svojich diel.

Nedá mi však nevytknúť absenciu chytľavým refrénov, pri niektorých skladbách je dokonca nemožné akýkoľvek refrén postrehnúť.

Kapela vznikla niekedy v deväťdesiatych rokoch minulého storočia, ale v aktuálnej zostave (Bet-Maj Sepja-spev, Lo'soss- skladateľ, Japonec- gitara, Mišiak- bicie) funguje od roku 2003, kedy sa začalo s realizáciou albumu „Landscapes“. Nahrávanie albumu a následná postprodukcia prebiehali doslova „na kolene“ v priestoroch bytu dvorného skladateľa Noisecutu - Lo'sossa. Kvalita zvuku aj navzdory týmto „bojovým“ podmienkam príliš neutrpela. Album si následne vlastnoručne rozmnožili a predávali na koncertoch a festivaloch, na ktorých vystupovali. Zo štrnástky piesní by som chcel vypichnúť hlavne piesne „Reportér“, „Divá“, „Po zotmení“, „V hlave“ a „Zasnená“. Text piesne „Reportér“ hovorí o ohováraní a prijímaní často bezvýznamných informácií, ktoré vôbec nemajú výpovednú hodnotu o dotyčnom človeku. Vyniká hlavne originálnym hudobným prevedením. Akoby náhodne posekaný zvuk je prepletený prvkami electra a drum'n'bassu, ktorý je typický aj pre skladbu „Divá“. „Po zotmení“ a „Zasnená“ obsahujú symboly mesta a sú typické slovnou hravosťou, detailnými opismi a opakovaním slov a slovných spojení. „V hlave“ je, naproti pochmúrnej atmosfére zvyšku albumu, hravá melodická až naivná pieseň, napriek tomu hudobne i textovo zaujímavá.

Druhý album „Deň za dňom“ bol už nahrávaný a vydaný pod záštitou nezávislého vydavateľstva Slnko records. Najvýraznejšími piesňami sú určite „Deň za dňom“, „Z bodu do bodu“, „Iba tak“, „Dňom dňa“ a coververzia piesne „Po zotmení“, ktorá v novom prevedení dostala úplne iný rozmer. „Deň za dňom“ hovorí o pominuteľnosti, nutnom striedaní a zmenách jednotlivých častí ľudského života. „Dňom dňa“ zobrazuje nočný pokoj mesta, neustále hľadanie a nachádzanie a odpútavanie sa od problémov, ktoré sú hlavne vzťahového charakteru. „Iba tak“ ako už názov napovedá, je príjemná a jednoduchá vec, ale za to po hudobnej stránke do detailu prepracovaná. „Z bodu do bodu“ je

charakteristická ostrým syntetickým zvukom a lyrickým textom s nádychom abstraktnosti.

Tretím a zatiaľ posledným albumom, ktorý táto hudobná formácia vydala je „BLIIIZKO“. S prípravami na nový album prišla aj snaha posunúť svoj zvuk na kvalitatívne vyššiu úroveň. Nahrávanie preto prebehlo v profesionálnom štúdiu za konzultácie českého producenta Ecsona Waldesa. Hudba na treťom albume je viac rockovejšia, refrény popovejšie a elektronika ostrejšia. Texty sú tiež o poznanie dospeljšie, úplne sa vytratila angličtina, sú intímnejšie a otvorenejšie. Titulná pieseň „Ako ďalej“ je najchytľavejšou a najpopovejšou vecou na albume. „Rieka“, „Zem stíchla“ a „Oceán“ sú príjemné skladby, ktoré hovoria o túžbe zažiť, dosiahnuť a vychutnať si okamihy života. Hudobne i textovo by som vyzdvihol najmä piesne „Úlomky“, „Elefant“, „Potrebujem čas“ a „V snehu“, v ktorých za sebou speváčka zanecháva minulosť, v mnohých prípadoch robí hrubú čiaru za minulými udalosťami, spieva o vyrovnávaní sa s nezaujímavosťou a bezvýznamnosťou svojho okolia. Neustále sa snaží nájsť vlastnú cestu životom, vystúpiť z už rozbehnutého kolotoča a vyrovnáť sa so sklamaniami. Život chápe ako jeden veľký paradox.

Kapelu bolo možné naživo vidieť v kluboch alebo na letných festivaloch Pohoda, Hodokvas, Vilsonic či Nočné vlny. Vidieť a počuť ich bolo aj na

dvojkových programoch Slovenskej a Českej televízie v reláciách „Metro“ a „Ladí neladí“, v relácii „Lampa“ na TV Joj plus, vo vysielaní internetovej televízie Huste.tv v relácii „Bez klipu“ a v priamom prenose Rádia_FM a Huste.tv pri príležitosti odovzdávania cien „Radiohead awards 2008“, ktorú napokon Noisecut aj vyhrali a domov si odniesli sošku za najlepší album roka, ktorú Bet-Maj Sepja pre túto súťaž vlastnoručne navrhla a vyrobila, keďže v civilnom živote sa živí ako výtvarníčka.

Autor: Adam Kulich

Poetické okienko

Zima

Tak skončila nám jeseň,
posledný vták spieva,
tú tichú zimnú pieseň
do srdc nám vlieva.

Zimný duch k nám prišiel
...žiadny dedo Mráz, ani babka Mraznička.
Ej, ale studené sú moje líčka!
Už aby odkiaľ prišiel, odišiel.

No v zime je i krása,
všetko mŕtve, kludné a chladom pokryté.
Len očakáva sa slnka spása.
Vtedy odzvoní zime zvonec:
„Tak to pochop, už je koniec!“

Banket III.C

Je 23. apríl 2010. Pre mnohých ďalší obyčajný piatok, no pre nás - III.C - deň výnimočný. Triedu vymieňame za jedáleň a nuda, sprevádzajúca častokrát piatkové vyučovanie, sa kdesi vytráca. Všade navôkol vládne čulý ruch. Stará ošarpaná jedáleň, pripomínajúca úl plný usilovných včeličiek, sa každou minútou mení a rastie do krásy.

A naozaj. Je 17.00 a všetko vyzerá tak, akoby víla v nádherných fialových šatách mávla svojím čarovným prútikom. Vekom poznačené stoly a stoličky sú oblečené v bielom šate, uviazané jemné fialové mašle, na stoloch usmievavé kyticčky jarých kvetov a všetko sa neskutočne leskne. Slávnostná atmosféra sa dá krájať a určite k nej patríme aj my, dokonale zladení s celou výzdobou. Ešte posledné úpravy a výnimočný večer sa môže začať.

Prichádzajú rodičia. Krásni, napätí a plní očakávania. Vedia vôbec, čo ich čaká? V ich očiach sa dá čítať neskutočné prekvapenie, nadšenie, ba aj hrdosť. Ved' všetko „šlape ako hodinky“. Prichádzame, odchádzame, stres z nás postupne opadá, na všetky strany rozdávame úsmevy. Jedlo je skvelé, potichučky počuť strieborný príbor, tanieri pomaličky zívajú prázdnotou. Zrazu zhasnú svetlá. Panvice v rukách našich najšikovnejších sa rozžiaria nádherným plameňom a prelievajú maličké Sacherove tortičky. Prichádza búrlivý potlesk rodičov. Nielen sladký, ale aj efektný záver slávnostného banketu sa vydaril.

A keď sa po záverečnom príhovore pani zástupkyne rozbiehame s kyticčkou k svojim rodičom, slzičky v ich očiach hovoria za všetko. Tri roky nie sú dlhá doba a predsa sme toho zvládli dosť. VRELÁ VĎAKA!

Študenti III.C

Pretože nám nie je ľahostajné ani životné prostredie, rozhodli sme sa zamyslieť nad problémom odpadu trochu netradičným spôsobom. Viete si napríklad predstaviť, aký je život jablka po tom, čo splní svoju úlohu chutnej a zdravej maškrty? Alebo ako sa „cíti“ taká plastová fľaša, keď nám už odovzdá celý svoj obsah?

Plastová fľaša

*Ihneď ako plast vznikol,
fľašu zo seba splietol.*

*Do fľaše napustená
iba číra voda a nie iná.*

*Do obchodu prišla,
dlho neodišla.*

*Zákazník si ju kúpil,
ihneď ako ju skúsil.*

*Zuby si zbrúsil,
inú už neokúsil.*

*O chvíľu však na to
zaľahlo ju blato.*

*Nešlo o reklamáciu,
prišlo na recykláciu.*

*A teraz naša fľaša,
iné odpadky vynáša.*

Autori: Paťa a Tomáš

Ak si hladný, zasýtiš sa jabĺčkom. No keď ho zješ, zostane ti tenký ohnednutý ohryzok, v ktorom miesto našli hnedé semienka, ktoré dávajú zrod novým jabĺčkam. No ty len bezstarostne odhodíš ohryzok za seba. Je ti jedno, čo s ním bude. Odfúkne ho vietor? Zožerie hmyz? Zdvihne smetiar? Možno.

A tak ohryzok putuje po prašných cestách. Na kraji cesty, kde ho vietor zavial, prikryje ho prašná hlina, z jeho jadra uvoľní sa zrnko hnedé, padne do hnedej zeme, a tak sa rodí nový život, nový strom, nový kvet, nové jabĺčko. A zas aj ohryzok, ktorý človek odhodí...

Autorka: Kristína

Som plastová fľaša a práve čakám na recykláciu. Môj život bol síce krátky, ale za to veľmi záživný.

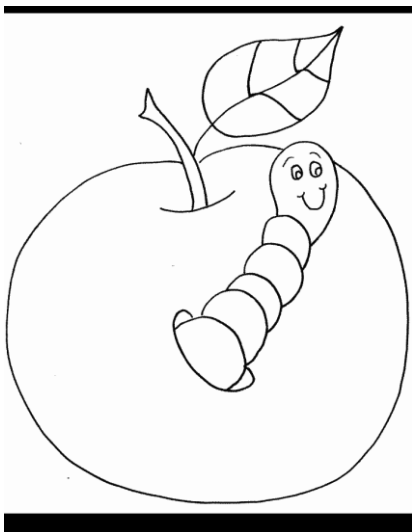
A takto sa to začalo... Narodila som sa v továrni „kokakola“ a pretože ma nemali veľmi radi, tak ma volali „Light“. Jedného slnečného dňa ma odviezli z domova továrne do iného sveta. Volalo sa to mesto. A dali ma do prístroja pre ľudí, aby ma mohli vypiť. Bola som prekvapená, ale našla som si tam veľa priateľov. Mojou najlepšou priateľkou bola Pepsi. Mohla som sa s ňou rozprávať o všetkom, ale väčšinou to bol len cukor, cukor a cukor... Rýchlo som zistila, že je príliš presladená.

Asi týždeň od môjho presťahovania prišiel nejaký človek kúpiť si niečo chladené. A keďže som bola najkrajšia, vybral si mňa. A tu sa začína môj život s ľuďmi. Ten muž sa volal Jozefín a ja som hneď vedela, že si budeme rozumieť. Keď mi po prvý raz dal dolu vrchnáčik, cítila som sa ako v nebi. A aj som tam pomaly šla...

Slabá, poloprázdna som šumela ako nejaká minerálka a nechcelo sa mi ani žiť. Leteli sme spolu kade-tade a potom mi dal jednoduché zbohom. Vypil moju dušu ako šálku kávy a odišiel...

Autorka: Lucia

Ohryzok

Ó, ohryzok, aký si ty ohryzený!
Malé dieťa zahodí ťa do trávy na smetisko,
keby toto robil každý, vznikne z trávy
hnojisko.

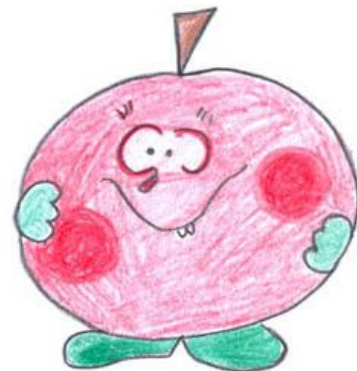
Rozklad začína po chvíli,
keď sa červík rozhýri.

Nezostane z neho nič, prázdna tráva pod stromom,
červík iba zavolá: „A opäť som víťazom!“
Recyklácia - to je vec, červík je v tom pán.
Nezabúdaj na neho, je ako Jean-Claude van
Damme.

Autori: Daniel a Ad'a

Kde bolo-tam bolo, bolo raz jedno krásne veľké červené jablčko. Toto krásne jablčko ležalo aj so svojimi kamarátmi v debničke v jednom nemenovanom supermarkete.

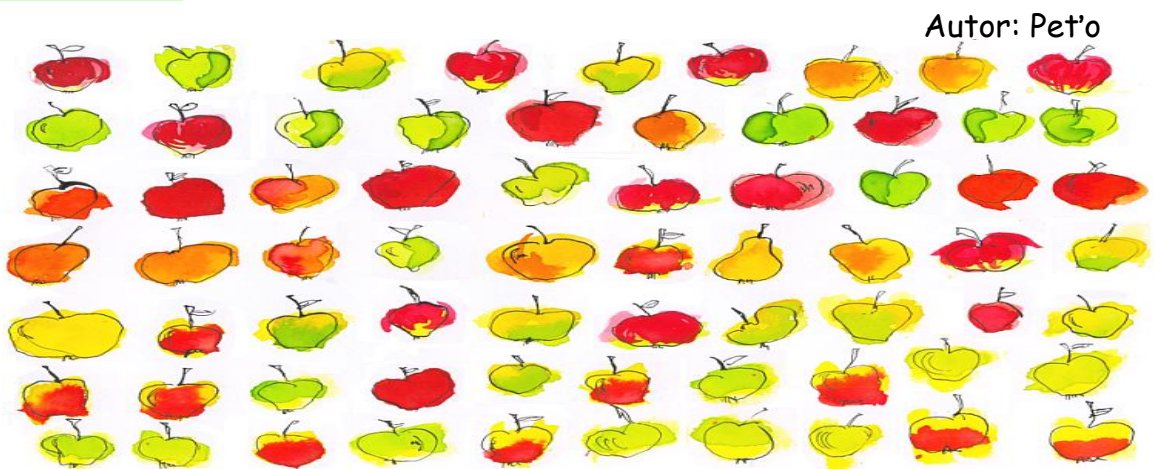
Keď už bolo veľmi smutné, prišla jedna milá dievčina, ktorá dostala chuť na jablčko, a tak si ho kúpila. Jablčko sa na ňu krásne usmialo, a tak ho dievčina

začala chrúmať. Jedla, jedla, až sa z nášho krásneho jablčka stal úbohý ohryzok, napokon pohodený niekde v tráve. Tak náš milý ohryzok zostal v tráve sám a celý dohryzený.

Vtom ho začalo niečo štekliť na chrbte. Boli to mravce, ktoré si prišli zahodovať na jeho posledných zbytkoch. Ohryzku to bolo veľmi nepríjemné, ale nemohol sa mravcov zbaviť. Nuž len ďalej trpel. Neskôr prišiel milosrdný ujo, zhnednutý a ojedенý ohryzok prebodol bodákom na smeti, a tak ukončil jeho trápenie.

Teraz je z nášho ohryzku iba obyčajný jeden kúsok odpadu z mnohých.

Mylná predstava

Ležím. Ležím tu v debničke v obchode. Musím priznať, že je tu celkom sranda. Tlačím sa tu s množstvom ďalších jablák a všetci sú vzrušení, že kedy a kto si koho vytiahne. Ja už tomu veľkú nádej nedávam. Ach, kiežby si už aj mňa niekto vytiahol, umyl a zjedol!

Aha! Sú tu zákazníci! Jeden prichádza, jeho ruka smeruje ku mne! Áno! Konečne som sa dostal na rad...

Človek si jablko vezme, odhryzne si jedenkrát, dvakrát, trikrát... až kým z jablka zostane len ohryzok. A ten vyhodí človek na kraj cesty do veľkého blata a viac sa oň, prirodzene, nezaujíma. Zato chudák ohryzok je smutný, sklamaný, cíti sa odvrhnutý, stoná...

Ach, prečo som len bol taký? Prečo som si tak prial, aby si ma niekto vybral? Ved' mi bolo dobre medzi kamarátmi, s ktorými som sa tlačil v debničke. Teraz tu ležím sám, smutný, v blate a nikoho nezaujímam. Pomaličky sa rozkladám a uvedomujem si, že to, po čom som túžil, je len zlá a pomalá smrť. Týmto by som chcel odkázať všetkým jablkám - netešte sa... radšej zhnit' v debničke s priateľmi ako sám vo veľkom bahne!

Autor: Maťo

Tak ako doma... na Malte

Ked' som vyšla z letiskovej haly, prilepila sa na mňa horúčava, pot a kopa arabsky vyzerajúcich mužov s ceduľkami. Ja som však nebola tou, na ktorú čakali. Na mňa čakala malá -veľká Malta.

Moje ubytovanie bolo od letiska Luqa vzdialené približne hodinu cesty autobusom. Klasickým žltó-červeným starým maltským autobusom, v ktorom je neuveriteľne málo priestoru a ešte menej vzduchu. Prestupná stanica bola v hlavnom meste Malty, vo Vallette. Všetko tam bolo ovešané farebnými strapcami a girlandami, naokolo veľké sochy svätých. Neskôr som sa dozvedela, že sa chystá festa, oslava miestneho kostola sprevádzaná ohňostrojom a zábavou.

Dostala som sa už do mesta Sliema, v ktorom som bývala. Cestou do apartmánu ma takmer zrazilo auto, pretože na Malte sa jazdí po ľavej strane. Byť bol v úzkej a dlhej ulici, ktorá bola zhruba dvakrát križovaná. Značka „vedľajšia cesta“ nikomu nič nehovorila. Namiesto stáť sa tu trúbi - pozor, idem! a to približne 10-krát za minútu! Z nášho zeleného balkóna, ktorý je pre maltské byty typický, som dovidela až na more. Popri ňom viedla cesta do ostatných miest. To najbližšie bolo približne 15 minút cesty chôdzou. Od domu k domu, z mesta do mesta, všetko je veľmi blízko. Celá Malta má totiž rozlohu len 316 km². Architektúra v mestách je veľmi podobná. Staré zažltnuté domy v uličkách kontrastujú s modernými luxusnými hotelmi pri pláži. Historické pamiatky v centrách a na pobreží bohatý výber plachetníc. Príjemnú atmosféru dopĺňajú priateľskí ľudia. Pripomínali mi jednu veľkú maltskú rodinu. Z ničoho si nič nerobia, žiadne pravidlá pre nich akoby neplatia. Majú skrátka „pohodičku“.

Malta je tiež známa ako miesto mladých ľudí a nočného života. Nesklamala. Žiť sme chodili do mesta Paceville. Zábava začínala už v preplnenom autobuse. Namadžganí jeden na druhého sme nemali ani kam spadnúť. Spievali sme hoci aj slovenskú pesničku a všetci sa k nám pridali. Výstupná zastávka: ulica plná nočných barov a klubov. Ak ich tam nebolo aspoň 50, tak ani jeden. Hudba sa prekrikovala a pred vstupom sme dostávali lístky „buy one get one free“, ktoré sme naplno využívali. Keď sme si chceli oddýchnuť, posediť sme mohli na vankúšoch na pláži pri vodnej fajke a miešanom drinku, alebo sme zorganizovali barbecue s domácim pivom v ruke. Preslávené sú aj open-air podniky s veľkými tanečnými akciami a svetovými dj-mi, ktoré naozaj stoja za to.

Zrekreovať sme sa chodili na pláž kúsok od nášho domu. Nebola piesočnatá, ale celá akoby vsadená do skaly. Väčšina piesočnatých pláží je tu vytvorených umelo a sú preplnené. No na ostrove Comino, v zátok Blue Lagoon, je piesok biely a more azúrovo modré. Toto miesto je súčasťou Malty, je čisto prírodné a zahŕňa krátku plavbu loďou s prehliadkami okolitých jaskýň. Ďalším ostrovom patriacim k Malte je Gozo. Dostať sa naň dá len trajektom a lepšie je premiestňovať sa po ňom vlastným autom. Ceny taxíkov sú nemilo vysoké a páni vodiči vám radi ukážu aj také miesta, ktoré na mape ani nevidno. Tunajším prírodným úkazom je známe Azur Window. Zaujímavý je aj patriotizmus obyvateľov Goza. Ak sa ich spýtate, odkiaľ sú, ich odpoveď nikdy nebude Malta. Majú aj vlastnú vlajku a mierne odlišnosti v jazyku.

Malta je miestom pre každého, kto má rád život. Sloboda, dobrá nálada, radosť a zábava. Iným klišé tento čarovný ostrov ani opísať nedokážem. Určite sa tam ešte raz vrátim.

Autorka: Miška

Interview

„Poznáš Kamila Stupavského?“

„Jasné, to je ten týpek, čo má dredy a počúva d'n'b?“ - takto Kamila pozná asi každý študent Hotelovej akadémie L. Wintera.

Ja ho poznám síce len dva roky, ale tie mi bohato stačili na to, aby som zistila, aký je Kamil úžasný človek. Kamil Stupavský je bezkonfliktný, do určitej miery flegmatik, ale vie si zachovať aj vážnu tvár. Kamil hrá vynikajúco na husle, so shakerom zaobchádza ako profík, miluje grafity a hudbu, čo dáva najavo všade, kam príde.

Ako si sa dostal do školského časopisu?

To bolo tak. Raz som si na internáte potegoval skrine...

Čo to vlastne znamená potegovať?

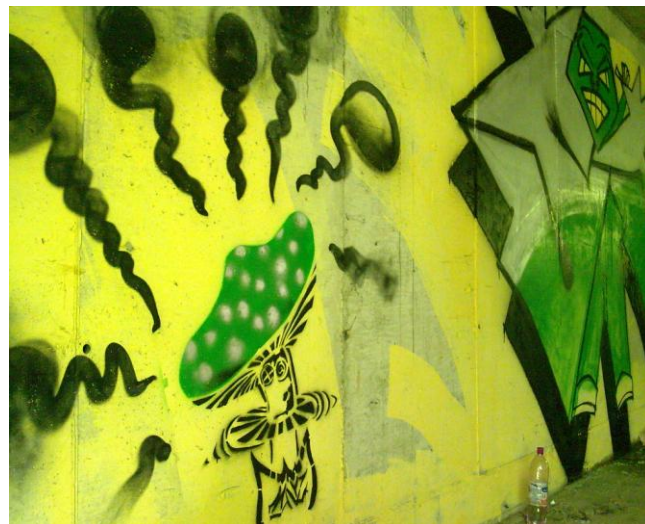
Ako si každý pes označuje svoje teritórium, tak aj ja mám svoj vlastný teg. Teg je akoby podpis. Keď vidím svoj vlastný teg, viem, že som na tom mieste už raz bol.

Čo človek dosiahne tým, že niečo pokreslí grafitmi?

Sú dva druhy ľudí. Tí, čo grafity kreslia len preto, aby niekam zapadli. Keď vidia kresliť kamarátov, chcú byť aj oni cool. Tí druhí, medzi ktorých patrím aj ja, sú takí, že si nájdu svoje miesto, aj keď nie je viditeľné, a kreslia. S grafitom sa dokážu vyhrať. Kreslia, tieňujú, dopĺňajú... Nad jedným grafitom strávia celé hodiny.

Môj grafit znamená vyjadrenie toho, čo

cítim... Vyjadrujem tým svoj postoj a názor na svet a ľudí okolo mňa.

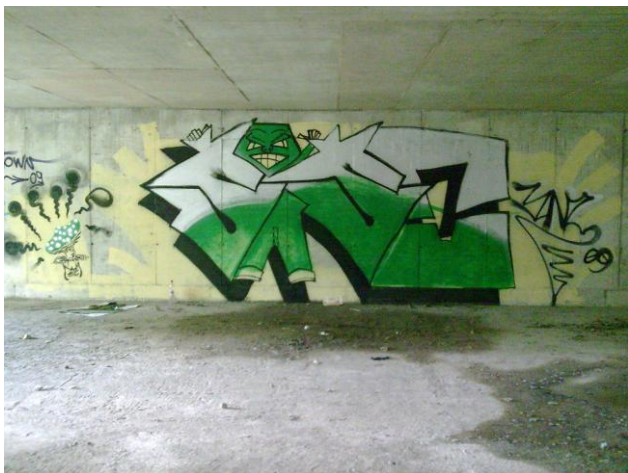

Kde sa najčastejšie realizuješ? Samozrejme, okrem skriň v internáte.

Ja skôr skatchujem, to znamená, že si nakreslím návrh môjho grafitu. Potom si nájdem miesto, kde svoj grafit nakreslím a nemusí to byť ani viditeľné miesto. Stačí, že o tom viem ja. Ale, bohužiaľ, legálnych miest je málo. Preto sa snažím získať nejaké legálne miesta, hlavne v okolí školy, aby som sa tu cítil ako doma.

Ako si sa dostal ku grafitom?

Ja som chodil osem rokov do výtvarnej školy, takže nejaký ten maliarsky základ mám a veľmi rád kreslím. A neskôr v internáte som spoznal jedného chalana,

ktorý bol už v grafitoch zbehnutý. A ja som sa pri ňom tzv. zviezol. Požičiaval mi spreje a poukazoval mi miesta, kde sa dá sprejovať.

Máš aj nejaký pseudonym alebo nejakú prezývku?

Áno, mám: Šiško.

Prečo?

Lebo mám rád šišky. ☺

Ja ti v mene všetkých ďakujem za rozhovor a želám všetko dobré!

